

Zeker wat te doen!

Tante Kneel was niet kinds maar wel een kind, een kind in grote-mensenverpakking. Maar ze was een échte tante. In het dorp werd bijna iedere vrouw tante genoemd omdat “mevrouw” te deftig en alleen de blote voornaam te aanmatigend was. Maar tante Kneel was een echte tante, oudere zuster van mijn moeder.

In mijn jeugd was zij vaak bij ons over de vloer. Als haar eveneens ongetrouwde zus , tante Immie, een periode niet voor haar zorgen kon, vond zij een plek in ons drukke gezin. Ze maakte zich dienstbaar met de werkjes die ze aankon, zoals sokken breien, afwassen en aardappelen schillen. En voor de rest leek ze domweg gelukkig in de Kerkstraat , vooral als púús Pepie op haar schoot sprong.

Haar lichaam toonde nogal vormloos onder het grijs en zwart, maar haar benen die dat lijf droegen waren als kolommen zo stevig. Als zij zich eens met onze opvoeding bemoeide, straffen wij dat vals af met: “As je liégt krèg je dikke biene!” Hierop reageerde zij vinnig en beledigd. Of we gaven haar raadsels op: “ ’t Is vierkant, ’t heeft vijf kleine gaten en één groot gat en ’t is een stoof. Wat is het?” “Een stoof” raadde ze. “O, u kende ‘m al!”. Wat zij dan weer in alle toonaarden ontkende.

Eén van haar grootste genoegens was anderen een poets bakken. Jammer genoeg bestond haar arsenaal maar uit één grap. Op de woensdagavonden als mijn ouders naar de zangvereniging waren stelde zij elke keer voor een bezem in hun bed te leggen. Ze had schik in de schrik die dat zou opleveren. Een heel enkele keer deden we dan maar samen de straatbezem onder de dekens en schrokken moeder en vader zich gewillig bijkans een ongeluk. Vervelender was dat zij meestal op die avonden mijn ouders met heel iets anders wilde verrassen. ’s Avonds laat kwam de strontwagen langs en moesten de emmers aan de straatkant gezet worden. Tante Kneel vond dit kennelijk een leuk werkje maar daar had ze hulp bij nodig. Daar gingen we dan, in het donker, elk aan een oor de emmer met onze weekproductie dragend. De tuin door, de steeg door, tot aan de Verlorenkost. En altijd was er weer die ene misstap die een scheut lichaamssap over onze voeten stortte.

Zij was niet kinds maar een kind in grote-mensenverpakking , uit een klein en rustig dorp. Toen Tante Kneel ooit eens mee op reis was en in Amsterdam aankwam, nam ze verbaasd de drukte voor het Centraal Station waar. Dat was het moment dat ze voor onze familie tot de onsterfelijke uitspraak kwam: “Zeker wat te doen!”

*Aris Bremer,
Oosterend*